

РЕШЕНИЕ

№ 4522

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело № 20231110149720 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени от „А. С. В.“ ЕАД срещу С. Н. Д. по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени установителни искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 от ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 99 ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 13.12.2020 г. между „М. К.“ АД, като заемодател, и ответника С. Н. Д., като заемател, е сключен договор за заем М. С. № 9002-00017654/13.12.2020 г., по силата на който на ответника е бил предоставен кредит в размер на 2000 лв. Посочва, че с подписването на договора ответникът се е задължил да погасява задължението си по кредита на 15 равни анюитетни месечни вноски, всяка от които по 172,09 лв., платими на 25 – то число на всеки календарен месец. Твърди, че съгласно погасителния план първата вноска е следвало да се извърши на 25.03.2020 г., а последната – на 25.05.2021 г. Твърди, че между страните е сключен още договор за допълнителни услуги към заем М. С. № 9002-00017654/13.12.2020 г., съгласно който срещу пакет от допълнителни услуги, описани в Приложение № 1 към договора, заемополучателят се е задължил да заплати сумата от 1627,05 лв. на 15 месечни вноски, всяка от които по 108,47 лв. Сочи още, че на 09.10.2020 г. е подписано Приложение № 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 16.01.2015 г., сключен между „А. С. В.“ ООД (чийто правопреемник е ищецът в настоящото производство) и „М. К.“ АД, по силата на който вземанията на „М. К.“ АД към С. Н. Д. са прехвърлени на цесионера. Посочва, че в изпълнение на задължението си по чл. 99 ЗЗД за уведомяване на длъжника за прехвърленото вземане цедентът е упълномощил цесионера да извърши уведомяването от името на цедента и за негова сметка, като длъжникът е бил уведомен за цесията. Поддържа, че въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е било образувано ч. гр. д. № 31062/2021 г. по описа на СРС, 148 състав, по което е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу длъжника, и че след подадено възражение в срока по

чл. 414, ал. 2 ГПК са били дадени указания за предявяване на иск за установяване на съществуването на процесните вземания. Иска от съда да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: **1675,42 лв.**, представляваща главница по цедиран договор за заем М. С. № 9002-00017654/13.12.2020 г., дължима за периода от 25.03.2020 г. до 25.05.2021 г., ведно със законната лихва от 02.06.2021 г. (дата на подаване на заявлението) до окончателното изплащане, сумата от **377,34 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 25.06.2020 г. до 25.05.2021 г., 8,98 лв., представляваща обезщетение за забава за неизпълнение в срок на задължението за главница по договора за заем, претендирано за периода от 26.06.2020 г. до 02.06.2021 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 18.07.2023 г. по ч.гр.д. № 31062/2021 г. по описа на СРС, 148 състав, както и сумата от **1301,64 лв.**, представляваща представляваща сума за допълнителни услуги по договор за допълнителни услуги, претендирана за периода от 25.06.2020 г. до 25.05.2021 г., както и за сумата от **31,43 лв.**, представляваща лихва за забава по договор за допълнителни услуги, претендирана за периода от 26.06.2020 г. до 02.06.2021 г. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК от ответника е депозиран отговор на исковата молба, с който исковете се оспорва като неоснователни. Оспорва се наличието на облигационно правоотношение с ищеца. Твърди, че ответникът не е уведомяван за цесията. Навежда се довод за нищожност на договора за кредит на основание чл. 22 ЗПК и чл. 26, ал. 1 ЗЗД. При условията на евентуалност релевира възражение за изтекла погасителна давност за част от претендираните вземания. Счита, че исковете следва да бъдат отхвърлени.

С протоколно определение от 30.01.2024 г. е върната на основание чл. 129, ал. 3 ГПК исковата молба в частта по предявените искове за сумата от **1301,64 лв.**, представляваща представляваща сума за допълнителни услуги по договор за допълнителни услуги, претендирана за периода от 25.06.2020 г. до 25.05.2021 г., както и за сумата от **31,43 лв.**, представляваща лихва за забава по договор за допълнителни услуги, претендирана за периода от 26.06.2020 г. до 02.06.2021 г. Определението е влязло в сила на 08.02.2024 г.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложеното ч. гр. д. № 31062/2021 г. по описа на СРС, 148 състав, е видно, че на 18.07.2023 г. съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, по силата на която е разпоредено С. Н. Д., ответник в настоящото производство, да заплати на „А. С. В.“ ЕАД сумата **1675,42 лв.**, представляваща главница по цедиран договор за заем М. С. № 9002-00017654/13.12.2020 г., дължима за периода от 25.03.2020 г. до 25.05.2021 г., ведно със законната лихва от 02.06.2021 г. (дата на подаване на заявлението) до окончателното изплащане, сумата от **377,34 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 25.06.2020 г. до 25.05.2021 г., **8,98 лв.**, представляваща обезщетение за забава за неизпълнение в срок на задължението за главница по договора за заем, претендирано за периода от 26.06.2020 г. до 02.06.2021 г.

Предвид постъпилото в срока по чл. 414 ГПК възражение от длъжника на заявителя са дадени указания да предяви иск в законоустановения срок. В предвидения едномесечен срок „АСВ“ ЕАД, ищец в настоящото производство, е предявил установителни искове по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК

По делото е приложен Договор за заем М. С. № 9002-00017654/13.02.2020 г., сключен между „М. К.“ АД, в качеството на кредитодател, и С. Н. Д., в качеството на кредитополучател, ведно с погасителен план към него и общи условия към него, подписани на всяка страница от кредитополучател.

Видно от същия между страните е уговорено предоставяне на кредит в общ размер от 2000 лв., погасяването на който да се извърши на 15 месечни вноски с размер на всяка погасителна вноска от 172,09 лв. Уговорен е фиксиран лихвен процент по заема от 40,48 % и годишен процент на разходите – 48,90 %. Посочен е общ размер на всички плащания от 2581,35 лв. В погасителния план са посочени датите на отделните падежи всеки месец, размер на дължимата сума за главница, лихва и общ размер на погасителната вноска. Съгласно договора с полагане на подписа си заемополучателят е удостоверил получаване на заетата сума.

В договора е посочено, че за сключване на същия не се изисква предоставяне на обезпечение.

Договорът е подписан при Общи условия/ОУ/, които са неразделна част от него.

Установява се и сключването на Договор за допълнителни услуги към заем М. С. № 9002-00017654/13.02.2020 г., сключен между „М. К.“ АД и С. Н. Д.. Съгласно същия „М. К.“ АД предоставя на клиента допълнителни услуги по пакет „Комфорт“, включващи посещение вкъщи или на удобно място за събиране на вноската; безплатно внасяне на вноските от името и за сметка на клиента по банкова сметка на „М. К.“ АД; безплатно внасяне на вноската директно в офис на „М. К.“ АД; безплатно предоговаряне и разсрочване на заема; разглеждане до минути; преференциално обслужване; право на участие в специални промоции. Тези допълнителни услуги са предоставени срещу месечно възнаграждение в размер на 108,47 лв., дължимо за период от 15 месеца.

Представен е рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 16.01.2015 г., сключен между „М. К.“ АД, в качеството на цедент, и „А. С. В.“ ЕАД, в качеството на цесионер, ведно с анекси от 11.12.2015 г., 16.12.2016 г., 22.01.2018 г., 14.01.2019 г., 21.02.2020 г., и ведно с извлечение от Приложение № 1 към рамковия договор от 09.10.2020 г., от които се установява, че в полза на ищеца са прехвърлени вземанията срещу С. Н. Д. въз основа на договор за заем № 9002-00017654/13.02.2020 г.

По делото е приложено потвърждение за сключена цесия на основание чл. 99, ал. 3 ЗЗД от „М. К.“ АД, във връзка с прехвърлени вземания, описани в Приложение № 1 от 09.10.2020 г. Приложено е още пълномощно, с което законният представител на „М. К.“ АД упълномощава „А. С. В.“ АД да уведоми длъжниците във връзка с осъществено прехвърляне на вземанията срещу тях. По делото е представено още уведомително писмо от „М. К.“ АД чрез ищеца до ответника за извършеното прехвърляне на вземания, ведно с известие за доставяне, което видно от известие за доставяне е върнато като неполучено от адресата на 16.10.2020 г.

Към отговора на исковата молба са представени доказателства за извършване на плащания от ответника Д. И.а К. в полза на „К.“ ЕАД на следните суми: 130 лв. от 25.01.2022 г., 20 лв. от 31.03.2022 г., 104 лв. от 23.07.2021 г. и 100 лв. от 25.10.2021 г., или на обща стойност плащания в размер на 354 лв. Всички плащания са преди датата на цесия – съгласно Приложение № 1 – 13.05.2022 г.

По делото е изслушано заключение по съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице е констатирало, че по договора са извършени плащания в общ размер от 854 лева, от които 324,58 лв. са отнесени за погасяване на главница с падежи от 25.03.2020 г. до 25.05.2020 г., 204,01 лв. – за погасяване на договорна лихва с падежи от 25.03.2020 г. до 25.06.2020 г. и 325,41 лв. за погасяване на вземания по пакет допълнителни услуги с падежи от 25.03.2020 г. до 25.05.2020 г. Незаплатени са останали месечни вноски с падежи от 25.06.2020 г. до 25.05.2021 г. Вещото лице е изчислило, че при включване на

пакета за допълнителни услуги, размерът на годишния процент на разходите става 255,87 %.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По предявените главни иски по реда на чл. 422 ГПК:

Допустимостта на предявените искиви претенции по установителните искиве, предвид релевирането им по реда на чл. 422 ГПК, се обуславя освен от наличието на общите процесуални предпоставки, още и от подаването на възражение от длъжника в срока по чл. 414 ГПК, предявяването на установителен иск в едномесечен срок от уведомяването на кредитора, както и от тъждество между вземането по заповедта за изпълнение и претендираното в исковото производство. Така посочените предпоставки са налице, което обуславя разглеждане на исковите претенции по същество.

По иска с правно основание чл. 143 ЗЗД, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД:

Основателността на иска се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: 1/ възникнало валидно правоотношение по договор за потребителски кредит с твърдяното съдържание, като ответникът е получил претендираната сума и се е задължил да я върне, ведно с възнаградителна лихва в претендирания размер; 2/ изискуемост на задълженията на ответника; 3/ наличието на валиден договор за цесия, по силата на който ищецът е придобил процесните вземания; 4/ съобщаването на цесията на ответника от първоначалния кредитор или негов пълномощник. На основание чл. 154, ал. 1 ГПК установяването на същите е в тежест на ищеца, който черпи от тях изгодни правни последици. При установяване на горните предпоставки в тежест на ответника е да докаже погасяване на задълженията си поради тяхното изпълнение.

От представените и анализирани по-горе писмени доказателства се установява сключването между „М. К.“ АД и ответника на процесния договор за потребителски кредит с твърдяното в исковата молба съдържание.

Процесният договор за потребителски кредит е сключен при действието на Закона за потребителския кредит (Обн., ДВ, бр. 18 от 05.03.2010 г., в сила от 12.05.2010 г.). Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Следователно въз основа на сочената разпоредба и в отклонение от правилото на чл. 240 ЗЗД, установяващ реален характер на договора за заем, по отношение на договора

за потребителски кредит законодателят е предоставил възможност същият да се сключи както като реален, така и като консенсуален договор. Във втория случай договорът е двустранен, като пораждащ от една страна задължението на кредитодателя да предостави договорената сума, а от друга – задължението на кредитополучателя да я върне.

Съдът намира, че въз основа на анализираните доказателства при условията на пълно и главно доказване е установено предоставянето в полза на ответника на кредит в размер от 2000 лв. въз основа на процесния договор.

По доводите за недействителност на договора за паричен заем и съобразно вмененото от закона правомощие на съда да проверява валидността на договора и противоречието на същия с императивни правни норми и добрите нрави, съдът намира следното:

По отношение действителността на процесния договор, приложение намират разпоредбите на Закон за потребителския кредит и на Закон за защита на потребителите. В чл. 22 от Закон за потребителския кредит (ЗПК) са изброени хипотезите, в които договорът за потребителски кредит е нищожен, а именно при неспазване на изискванията на [чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20](#) и ал. 2 и [чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 ЗПК](#). Процесният договор е сключен в писмена форма съгласно [чл. 10, ал. 1 ЗПК](#). Същият съдържа информация за общия размер на кредита и условията за усвояването му, разходите по кредита, лихвения процент, като настоящият състав намира, че са удовлетворени и изискванията за представяне на погасителен план, съответно – че договорът съответства на условията за действителност, регламентирани в чл. 11, ал. 1, т. 7, 8, 11 и 12 и чл. 12, ал. 1, т. 7-9 ЗПК.

Изследваната фактическа обстановка обаче обуславя извод за нарушаване на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, поставяща забрана годишният процент на разходите да е по-висок от петкратния размер на законната лихва в левове или във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България (основен лихвен процент – 0,1 % плюс 10 пункта), което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. За да стигне до това заключение, настоящата инстанция взе предвид, че на същата дата, на която е сключен процесният договор за кредит, е сключен между същите страни и договор за допълнителни услуги, свързани с погасяване от страна на заемополучателя на задълженията си по кредита.

При сумиране на уговореното месечно възнаграждение по договора за допълнителни услуги за срока на договора за кредит (15 месеца) се получава общ размер на възнаграждението, който пресметнат съвкупно с останалите разходи по кредита надвишава максимално допустимия по закона предел на годишния процент на разходите. В разглеждания случай е несъмнено, че получаването на кредита е било

обусловено от сключването на договор за допълнителни услуги от страна на кредитополучателя, с който е било уговорено последният да заплати възнаграждение. Възнаграждението по договора за допълнителни услуги представлява още един разход по кредита, който обаче не е включен в упоменатите такива в договора, което води до противоречие с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Обуславя се следователно извод, че процесният договор за кредит е нищожен на основание чл. 20 ЗПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК при недействителност на договора за кредит потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производство по предявен иск по [чл. 79 ЗЗД](#), съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото [ЗПК](#) е специален закон по отношение на [ЗЗД](#) и в цитираната разпоредба на [чл. 23 ЗПК](#) е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Това следва от характеристиката на договора за потребителски кредит и задължението за периодичност за връщането на сумата. Ако се приеме, че установяването на дължимостта на чистата сума по получения кредит и осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство, по предявен иск с правно основание [чл. 55 ЗЗД](#), то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор, в частност при нищожен договор за потребителски кредит и позоваване от страна на потребителя на изтекла погасителна давност. Това би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е и въвеждането на разпоредбата на [чл. 23 ЗПК](#) в специалния [ЗПК](#). В този смисъл например Решение № 50259 от 12.01.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3620/2021 г., III г. о., ГК, докладчик съдията М. П..

По изложените съображения настоящата инстанция намира, че при цедиране на вземанията по договора за кредит, в случаите, в които той е нищожен, въз основа на договора за цесия цесионерът би могъл да докаже да е активно легитимиран да получи подлежащата на връщане сума на основание чл. 23 ЗПК.

На следващо място, от събраните по делото доказателства се установява, че на основание договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/, сключен между „М. К.“ АД и ищеца, и Приложение № 1 към него, вземанията, произтичащо от процесния договор за кредит, са прехвърлени на ищеца. По делото е представено изрично потвърждение от цедента за извършената цесия на вземането, произтичащо от процесния договор.

Съгласно нормата на чл. 99, ал. 4 ЗЗД съобщаването на длъжника на извършената цесия е предпоставка тя да породи действие спрямо него, като до този момент договорът поражда действие единствено между страните по него – цедент и цесионер – Решение № 172 от 26.07.2018 г. на ВКС по т. д. № 1917/2017 г., II т. о., ТК. Уведомлението може да изхожда както от предишния кредитор, така и от новия, стига

той да е надлежно упълномощен от цедента за това – в този смисъл е актуалната съдебна практика, обективирана в *Решение № 114 от 7.09.2016 г. на ВКС по т. д. № 362/2015 г., II т. о., ТК* и *Решение № 137 от 2.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о., ГК*. В настоящия случай цесионерът е бил надлежно упълномощен за уведоми длъжника за прехвърляне на вземането, което се установява от приложеното по делото пълномощно. Съобщението може както да предхожда подаване на исковата молба, така и да е представено като приложение към нея – *Решение № 78 от 9.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ТК*, *Решение № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о., ТК*. Поради отсъствие на специални изисквания в закона за начина, по който длъжникът следва да бъде уведомен от цедента за извършената цесия, цесията следва да се счете за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато същата е съобщена на длъжника с исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане, включително чрез изходящото от цедента или от упълномощения за това цесионер уведомление, приложено към нея. Цесията може да бъде надлежно съобщена и когато е представено в хода на делото, като това обстоятелство следва да бъде съобразено от съда като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, с оглед императивното правило на [чл. 235, ал. 3 ГПК](#). В насока съобразяване на уведомлението като новонастъпило обстоятелство в хода на процеса е съдебната практика – *Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. състав на ВКС, II т. о., Решение № 78 от 9.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ТК*. В случая още в исковата молба, с който ищецът предявява настоящата претенция, той се е позовал на извършено прехвърляне на вземането в негова полза, посочвайки Конкретен договор за цесия (прехвърляне на вземания) от и Приложение № 1, неразделна част от него, с който кредитодателят е прехвърлил на ищеца вземането си срещу ответника по горепосочения договор за кредит. По делото е представено и пълномощното, с което предишният кредитор е учредил представителна власт на новия за съобщаването. Ето защо това съобщаване е достатъчно, за да породи действието, предвидено в чл. 99, ал. 4 ЗЗД. От съществено значение е съобщаването за цесията да достигне до длъжника, доколкото същото осигурява защитата му и го предпазва от риска да не изпълни надлежно дълга си, като плати на лице, което не е носител на вземането – в този смисъл *Решение № 123 от 24.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 12/2009 г., II т. о., ТК*. Това изискване настоящият състав приема за изпълнено поради изложените по-горе съображения. Ето защо съдът намира, че е налице активна материална легитимация на ищеца, произтичаща от договора за прехвърляне на вземания, като цесията е породила своето действие спрямо длъжника.

Предвид гореизложеното и с оглед заключението по съдебно-счетоводната експертиза, то на основание чл. 23 ЗПК искът с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 240 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД следва да бъде уважен частично, като се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 1146 лв., представляваща незаплатен остатък от предоставена главница в размер на 2000 лв.

За разликата до пълния предявен размер от **1675,42 лв.**, представляваща главница по цедиран договор за заем М. С. № 9002-00017654/13.12.2020 г., дължима за периода от 25.03.2020 г. до 25.05.2021 г., както и исковите за сумата от **377,34 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 25.06.2020 г. до 25.05.2021 г., и за сумата от **8,98 лв.**, представляваща обезщетение за забава за неизпълнение в срок на задължението за главница по договора за заем, претендирано за периода от 26.06.2020 г. до 02.06.2021 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 18.07.2023 г. по ч.гр.д. № 31062/2021 г. по описа на СРС, 148 състав, подлежат на отхвърляне като

неоснователни.

По разноските:

При този изход на делото право на разноски има ищецът съразмерно на уважената част от исковете, както и ответникът, съразмерно на размера на исковете, производството по които е прекратено, както и съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Ищецът е претендирал разноски, от които 567,90 лв. в исковото производство и 71,61 лв. в заповедното производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 315,66 лв. за исковото производство и сумата от 39,80 лв. за заповедното производство.

Ответникът е претендирал разноски в размер на 420 лв. за подаване на възражение в рамките на заповедното производство, както и отделно възнаграждение в исковото производство по реда на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАдв., което съдът изчисли като възлизащо на сумата от 639,48 лв. Съразмерно на прекратената част от делото и на отхвърлената част от исковете на основание чл. 78, ал. 3 и 4 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 33,12 лв. за направените разноски в хода на заповедното производство, както и на адв. Х. сумата от 423,61 лв. на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че С. Н. Д., ЕГН ***** дължи на „А. С. В.“ ЕАД, ЕИК ***** на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 от ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД, вр. чл. 23 ЗПК сумата от **1146 лв.**, представляваща непогасен остатък от чистата стойност на главницата по цедиран договор за заем М. С. № 9002-00017654/13.12.2020 г., **ведно със законната лихва** от 02.06.2021 г. (дата на подаване на заявлението) до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 от ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД за разликата над сумата от 1146 лв. до пълния предявен размер от **1675,42 лв.**, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 18.07.2023 г. по ч.гр.д. № 31062/2021 г. по описа на СРС, 148 състав,

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 от ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 99 ЗЗД за сумата от **377,34 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 25.06.2020 г. до 25.05.2021 г., и за

сумата от **8,98 лв.**, представляваща обезщетение за забава за неизпълнение в срок на задължението за главница по договора за заем, претендирано за периода от 26.06.2020 г. до 02.06.2021 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 18.07.2023 г. по ч.гр.д. № 31062/2021 г. по описа на СРС, 148 състав, **като неоснователни.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК С. Н. Д., ЕГН ***** да заплати на „А. С. В.“ ЕАД, ЕИК ***** сумата от 315,66 лв., представляваща разноски за исковото производство, и сумата от 39,80 лв., представляваща разноски за заповедното производство, съразмерно на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК „А. С. В.“ ЕАД, ЕИК ***** да заплати на С. Н. Д., ЕГН ***** сумата от 33,12 лв., представляваща направени разноски в хода на заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК и чл. 38, ал. 1 ЗАдв. „А. С. В.“ ЕАД, ЕИК ***** да заплати на адв. П. Х., ЕГН ***** сумата от 423,61 лв., представляваща дължимо адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____